

Bugün Polise Attığımız Tuğlalar Yarının Özgürlük Okullarını İnşa Edecek

Occupied University of California

2 Aralık 2009

“Üniversite kime ait?” kolejın geçmiş nesillerden gelen emekle inşa edildiğini, defter kağıtlarının Güney Amerika’daki işçiler tarafından üretildiğini, kampüs bilgisayarlarının Çin fabrikalarındaki işin ürünü olduğunu, öğrenci kafesindeki yiyeceklere dokunulduğunu görmeden edemeyiz. plakalara ulaşmadan önce sayısız el tarafından yapılıyor ve UC Berkeley’deki tüm mobilyalar San Quentin’de hapsedilenler tarafından üretiliyor. Bu nedenle üniversiteye, onun normal işleyişine ve varlığına, normalden çok daha fazla atfedilmelidir.

Bugün Polise Attığımız Tuğlalar Yarının Özgürlük Okullarını İnşa Edecek

”Bugün korkuyorsanız yarın da korkacaksınız ve her zaman korkacaksınız ve bu yüzden hemen şimdi bir başlangıç yapmalısınız, bu okulda köle olmadığımızı göstermeliyiz, bunu yapmak zorundayız, böylece diğerk tüm okullarda yaptıklarımı yapabiliriz, karar verecek olanın biz olduğumuzu gösterebiliriz çünkü okul bizimdir.”

The Unseen, Nanni Balestrini

Günler sonra, hep bir ağızdan çıkan sesler hala kulaklarımızda çınlıyor. ”Kimin üniversitesi?” Geceleri yatakta, rüyalarımızda kendi kendimize cevabı mırıldanıyoruz. ”Bizim üniversitemiz!” Ve bina işgallerinin, polisle şenlikli ve şiddetli çatışmaların ortasında, aidiyet ve mülkiyet gibi kavramlar yepyeni bir karaktere bürünme fırsatı buluyor. Geçen hafta ”Okul Bizimdir!” diye ilan ettiğimizde, sadece köyün delisi ya da modern eşdeğeri olan üniversite yönetimindeki bir bürokrat, mülkiyet hakları gibi boğucu bir şey hakkında çığlık attığımızı düşünebilirdi. O gün patlak verdiğinde, üniversite hayatının angarya işlerinden kaçış planımız ortaya çıktığında, üniversitenin sadece hak iddialarını güçlü bir şekilde yeniden ortaya koyan öğrencilere değil, aynı zamanda fakülteye, tekrar eden 101 dersinde zorunlu müfredatı canlandırmak isteyen her profesör ve asistana, mesailerinin bitmesini bekleyemeyen hizmet çalışanlarına ve okulun günlük işleyişini sağlayan kampüsteki diğerk tüm ücretli çalışanlara ait olduğu herkes için açıldı.

Geçen hafta, ortak irademizin hayata geçirilmesi bize yeni bir netlik kazandırdı. Mülkiyetin olağan bölücülüğüne güçlü bir şekilde meydan okundu; gizli anlam çağlayanları katı mülkiyet kavramlarına hücum etti ve gözlerimiz yüzeysel görünümünün ötesine baktı. Artık ”üniversite kime ait?” diye sorulduğunda, üniversitenin kendisinin geçmiş nesillerin emeğiyle inşa edildiğini, defter kağıtlarının Güney Amerika’daki işçiler tarafından üretildiğini, kampüs bilgisayarlarının Çin fabrikalarındaki çalışmaların ürünü olduğunu, öğrenci kafesindeki yemeklere tabaklara ulaşmadan önce sayısız elin dokunduğunu ve UC Berkeley’deki tüm mobilyaların San Quentin’de hapsedilenler tarafından üretildiğini görmezden gelemeziz. Dolayısıyla üniversitenin normal işleyiş ve varlığı, normalde olduğundan çok daha fazlasına atfedilmelidir. Okulun bizim olduğunu iddia etmek, mülkiyet tanımımızın sadece üniversitenin Kaliforniya Eyaleti ve Regents’e ait olduğu yönündeki baskıcı miti yıkmasını değil, aynı zamanda aidiyeti ulusal ve eyalet sınırlarının ötesine ve zamana yaymasını gerektirir. Açıktır ki, tüm üniversite, hatta her üniversite, çalışan ve çalışmayan herkese, tüm öğrencilere ve tüm işçilere, şu anda bildiğimiz dünyayı üreten ve yeniden üreten küresel sınıftaki herkese aittir. Okul bizimdir çünkü herkesindir ve mülkiyet ilişkisinin

yıkılması, tüm zarar verici ve sınırlayıcı sonuçlarıyla birlikte, bu gerçeğin onaylanmasına içkindir. Bu bizim üniversitemiz...

...ama şu anki haliyle, okul gibi iğrenç bir şeyi kim ister ki?

Öğrenci Yaşamının Yoksulluğu Kapitalist Toplumun Yoksulluğudur

Artık Thomas Huxley'in komplocu planlarından bile daha büyük. Aslında Huxley, çağdaş sınıflı toplumun eğitimi, hayatın bütününden koparılmış ve herhangi bir pratik değer ya da faydadan yoksun, aynı zamanda kapitalist üretimin ihtiyaçlarıyla mükemmel bir uyum içinde olan bir başka ayrıksı faaliyete dönüştüreceğini asla tahmin edemezdi.

Öğrenme artık tüm içeriğinden arındırılmıştır, eğitim toplumsal fabrikadaki montaj hattının bir başka parçasıdır ve üniversitenin kendisi de bu bölünmüş toplumda parçalanmış yaşamın yeniden üretiminde önemli bir işlev görmektedir. Üniversite aygıtı sayısız zihne sermayenin mantığını ve teknik bilgisini aşılarken, akademik emeğin bir şekilde iş dünyasından ayrı olduğu yanılsaması satılmaktadır. Özürlü dileriz ama dönem ödevi özerk ve yaratıcı bilgi üretimi değil, iştir ve dolayısıyla sömürüdür. İnsanlığın kendisi için değil, sermaye uğruna canlandırılan insan faaliyetidir. Öğrencileri koşullandırmak ve düzenli değer yaratımı tarafından ezilen bir hayata hazırlamak üniversitenin temel amacıdır: gençlere nasıl emir vereceklerini ve alacaklarını öğretmek. Üniversite ile ilgili hiçbir şey tarafsız değildir; toplumdaki rolü açıktır. Sınırlar çiziliyor.

Öğrenci Bedeninin Temsili Öğrenci Bedeninin Düşmanı Haline Geldi

"Sanki kendi sonuymuş gibi size her zaman diyalog sunulacak; diyalog, sessiz bir odada hapsedilmiş gibi bürokrasinin bayat havasında ölecektir. İsyan zamanlarında, eylem duyulabilen konuşmadır."

-Dijital Duvar Üzerine Yazılmış Slogan

Geçen haftaki olaylardan çok önce onları düşmanın kampına yerleştirmiştik. Öğrenci aktivist liderler, megafonla verdikleri emirleri görmezden geldiğimizde bizi utandırdılar, yalvardılar, yakardılar ve sonunda bize bağırıp çağırmaya başladılar. Emirlerinin yerine getirildiğini görmek için son bir gayretle, binaları işgal etmemizi engelleyen polise fiziksel olarak yardım ettiler ve sayıca üstün olan polisleri yumruklarımızdan ve itişmelerimizden korudular. Taraflarını bir süre önce seçtikleri çok açık. Bunlar, 18 Kasım'da California Hall'un kapısını kırmaya çalışan insanlara bunu yapmamaları gerektiğini çünkü "fikir birliği olmadığını" söyleyen aptallar. Bunlar UCLA'daki Vekiller toplantısını basma girişimini ve Covell Hall'un işgalini sabote eden, kalabalığın çok "ajite" olduğunu ilan ettikten sonra aylarca süren

kendi kendine yönlendirilmiş planlamayı mahveden aynı aptallardır. Cynthias, o gün daha sonra Carter-Huggins Hall'un işgalini bozmaya devam etti. Bunlar, öğrenciler Oakland şehir merkezinde Başkan'ın ofisine yürürken megafonu kapıp ortalığı ayağa kaldırmaya hazırlanan ve bunun yerine onları orta düzey yöneticilerle diyaloga yönlendiren, daha sonra da kalabalığın "barışçıl bir şekilde" ayrılması gerektiği emrini veren aynı politikacılarıdır. İğrenç ama tipik. İstedikleri tek uzlaşma toplumsal barış ve mevcut kurumların korunması etrafında toplanırken, iktidar yapısında istedikleri tek değişiklik de en tepeye çıkmalarıdır. Yönetim ve polisle aktif olarak işbirliği yaparak, tutuklamalar düzenleyerek, öfkeli kitlenin momentumunu boşa harcayarak, onlara savurduğumuz hakaretleri doğruladılar ve "öğrenci polisler", "sınıf hainleri" ve "muhbirler" olduklarını ortaya koydular.

Onlar için bu diz çöktürücü bir tepki: güçlerine ve kimlik politikalarına meydan okumak. Eğer istediklerini elde edemezlerse ayrıcalık diye ağlarlar. Eylemler kızıştığında, gücümüzü hissetmeye başladığımızda, kendi kendini tayin edenler bize belgesizlerin de olabileceğini hatırlatmak için bekliyorlar - aktivist süper ego. Bir şekilde küçük paternalist beyinlerinde göçmenler için en iyisinin ne olduğunu bildiklerine inanıyorlar ve belgesizlerin eylemlerinin sonuçlarını anlayamayacak kadar aptal olduklarını ve Tanrı'nın öğrenci liderlerine bu kayıp ruhlara rehberlik edecek bilgeliği bahsettiğini ima ediyorlar. Onların aptal kafalarında göçmenler pasif koyunlar olarak kalmakta, siyahlar asla polisle karşı karşıya gelmemekte ve yedikleri dayaktan zevk almakta, işçi sınıfı ise her zaman patrondan emir almaktadır.

Sözde ilerici bir dille, devlet benzeri bir çeşitlilik söylemi konuşurlar; öğrenci-aktivist zombinin iniltileri, geçmişin ölü devrimlerinin gramerdir. Irk siyaseti vizyonları 60'lı yılların hareketlerinin zaferlerini görmezden geliyor ve başarısızlıklarında debeleniyor. Düñün çıkmaza girmiş mücadelesinin durgun hayaletleri; Afganları katleden Siyah bir başkan, kampüste öğrencilere şiddet uygulayan Asyalı polisler ve içerideki arkadaşlarını zincirleyen Latin gardiyanlarla bir zulüm gökkuşağı üreten sivil haklar döneminin nefret edilen sonuçlarıdır. Aynı şekilde fırsatçılar da düzen yapılarıyla suç ortaklığı yapmaktadırlar. Öğrenciler önceden belirlenmiş ırksal kategorilere meydan okuyup kendi adlarına harekete geçmek için birleştiklerinde, öğrenci polisleri günümüzün şiddetli ayrımlarını pekiştirmeye ve yönetimi yeniden kurmaya çalışırlar. Proleterler arasındaki bölünmelerin ancak mücadelenin kendi içinde sorgulanabileceğini ve sömürülenler arasındaki iltihaplı yaraların ancak sömürülenlerle savaşarak sabitlenen ellerle dikilebileceğini fark edemiyorlar. Dikilmiş yaraları yeniden açmak için kullanılan bir neşter gibi, öğrenci aktivistlerinin çok kültürlülük markası da şüphesiz bir devlet baskısı aracıdır.

Grevin açılış gününde California Hall önünde polisle yaşanan itiş kakış sırasında öğrenci polislerden biri "Binaya girdiğimizde ne olacak?" diye sordu. Bizim için, grevin sosyal bağlamı göz önüne alındığında, cevap açıktı, onlar için ise bu soru bile hakimiyet konumlarına getirdiği risk nedeniyle sorunluydu. Kopuş anında, yönetici olarak rolleri geçersiz hale gelir. Öz-yönelimli eylem programatik olanı gölgede bırakır. Sonsuza kadar bir şeylerin patlayabileceği gerçeğinin kenarında durmaları gerekir, çünkü bu olasılıkta durumu kontrol edebilir ve işlerin aslında hiçbir yere doğru kendi yollarında ilerlemesini sağlayabilirler. İşler kızıştığında, öğrenci hareketinin seçilmişleri ellerinde güvenilir yangın söndürücülerıyla hazır beklerler çünkü bilirler ki insanlar kendi başlarına hareket ettiklerinde ve kendi çıkarlarını yüceltiklerinde, otoriteleri parçalanır ve herkes sosyal çevreleme stratejilerinin aslında ne kadar iflas ettiğini görür. Öğrenci aktivist hiçlik yolunda kekeleyerek adım atıyor. Ama biz kalabalığı onlara karşı çevirmeyi umuyoruz. Megafonlarımızı ele geçirip ilan etmeyi: "Bürokrasiye Ölüm!" Bazıları "Bu holiganlar neden

kampüsümüze geldi?" diye sorabilir. Öğrenci liderleri "Her şeyi mahvetmeye geldiler!" diyeceklerdir. Ve bir kez olsun biz de aynı fikirdeyiz.

Biz Öğrenci Değiliz, Dinamitiz!

"Bir hareket, kendi katılımcılarının bile kontrol edemediği kombinasyonlardan doğar. Ve düşmanlarının hesaplayamadığı. Tahmin edilemeyecek şekillerde gelişir ve onu öngörenleri bile gafil avlar."

-Paco Ignacio Taibo

O zaman birçok kişi neden kendimizi 'öğrenci hareketinin' içine attığımızı soracaktır. Biz öğrenci değiliz, en azından şimdi ve hiçbir zaman UC sisteminde öğrenci olmadık. Ya maliyeti nedeniyle ya da hayatımızın geri kalanını büyük bir borç yükü altında yaşamak istemediğimiz için UC'ye devam etmemiz zaten mümkün değil.

Üniversiteye, Vekiller Kurulu'ndan ya da üniversite yönetiminden taleplerde bulunmak için gelmedik. 'Öğrenci hareketinin' iktidar yapısıyla nasıl müzakere edeceğine karar verdiği (ya da öğrenci liderleri tarafından böyle yapmasının söylendiği) bir tür 'demokrasiye' de katılmak istemiyoruz. Bizim için Sacramento ve bütçe referandumları, kampüsteki sendika liderleri ve aktivistlerin ağızlarından çıkan boş sözler kadar faydasızdır. Okul sistemini "demokratikleştirmek" ya da onu daha iyi yönetilmeye veya daha "şeffaf" olmaya zorlamakla ilgili hiçbir şey bizi cezbetmiyor. Hayır, öğrenci hareketine bu önemsiz taleplerden herhangi birini elde etmek için katılmadık.

Geçen hafta üniversiteye saldırmaya başlamamızın tek nedeni UC tarafından hor görülen ve dışlanan proleterler olmamız ya da direnerek maliyetleri düşürebileceğimizi ve böylece UC sistemine katılarak sınıfsal konumlarımızı yükseltebileceğimizi ummamız değildi. Kaliforniya'nın okuluna yapılan saldırıda işbirliği yapma seçimimiz yalnızca kendi bencil sınıf çıkarlarımızdan kaynaklanıyordu: onun bokunu almak ve kendimiz için kullanmak. İşgal edilen binalar, bu dünyanın sömürücülerine daha fazla saldırmak ve aynı zamanda üniversitenin işleyişini bozmak ve bastırmak için alanlar haline geliyor.

Sınıflı toplum tarafından yapılandırılmış diğer tüm kurumlar gibi üniversite de hedeflerimizden biridir. Öğrenci hareketindeki varlığımızı, harç zamlarına öfkeli öğrenciler, işten çıkarmalara karşı grev yapan işçiler ve kesintiler ve izinler nedeniyle yönetimle anlaşmazlık yaşayan öğretim üyeleri arasındaki bölünmeleri kırmak için yaptık. Bunlar farklı meseleler için verilen ayrı mücadeleler değil, bir sınıfın net ve birleşik bir düşmana sahip kesimleridir. Her türlü gerilime müdahale etmemizle aynı nedenle geldik: kapitalist sömürünün tamamen yok edilmesi ve proletaryanın komünizme doğru yeniden bileşimi için bastırmak.

Peki, kendinize üniversite gibi zayıflatıcı bir şeyi nasıl reforme edebileceğinizi sorun. Demokratikleşmesini talep etmek sadece dehşetin yeniden yapılandırılması anlamına gelecektir. Şeffaflık istemek, bir vahşet sergisini izlemek için ön sıradan yer istemekten başka bir şey değildir. Görünüşte makul olan harçların azaltılması çağrısı bile borç ilmiğinin boynumuza sıkıca dolanmasına neden olacaktır. Üniversitenin kimseye verebileceği bir şey yok, ancak geçen haftaki başarılar gösteriyor ki alabileceğimiz her şey var. Eğer bir şey varsa, bizim eylemlerimiz, UC sisteminin ya da Regents Board'un bizim için masadan silebileceği kırıntılardan daha önemliydi. Bu günlerde, yok edici yenilenme ihtiyacının yoğun bir coşkuya yol açtığımızı hissettik. Ruhun tüm kampüse yayıldığını ve herkesi "üniversite mücadelesini [sadece] sınırlarına kadar değil, nihai sonucuna kadar zorlamaya" zorladığımızı hissettik: üniversitenin kendisine karşı.

...Ve Böylece Yayılmalı

”İçinde bulunduğumuz zamanın bir doğum ve yeni bir döneme geçiş zamanı olduğunu görmek hiç de zor değil. Ruh, şimdiye kadar varoluşunun ve hayal gücünün dünyası olan şeyden kopmuştur ve tüm bunları geçmişe gömmek üzere; kendine yeni bir biçim vermek için iş başındadır.”

- ”Ruhun Fenomenolojisi”

Üniversitenin yaydığı pis koku dayanılmaz hale geldi ve her yerde öğrenciler, disiplin tekniklerinin cephaneliğiyle varlıklarını sürekli çürüten kuruma karşı tepki gösteriyor. Kaliforniya'nın dört bir yanındaki kampüslerde, üniversitenin günlük iktidar mekanizmasına Luddite muamelesi yapıldığında hayatın aşınması hızlı bir şekilde durur ve aniden ders çalışmak oldukça anlamsız hale gelir. Utanç verici bir şekilde, eğitmek için onca zaman harcadıkları öğrencilerin kontrolünü ve denetimini kaybetmekten korkan yönetim, zincirlerini koparan herkesin üzerine çevik kuvvet polisini salıyor. UC Santa Cruz, UCLA, UC Berkeley, UC Davis, SF State ve CSU Fresno'daki sınırsız işgaller, özgür ve özgürleştirilmiş alana duyulan evrensel ihtiyacı ortaya koyuyor. İnatçılık giderek yayılıyor. Avusturya'da öğrenciler, Kaliforniya kampüslerindeki polis baskısıyla dayanışmak üzere Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki işgal bölgelerini terk ederek ABD elçiliğine yürüdüler. Aynı kıtada, Yunanistan'daki işgaller artık üniversitelerin dışına, liselere ve hatta ortaokullara kadar uzandı. Gençler her yerde okulu, gelişimlerini engelleyen boş bir zindan olarak görüyor ve aynı zamanda bedensel düzenlerinin ezilmesine boyun eğmeyi reddediyorlar. Her yerde, yeni bir nesil gerçek olana, hemen uygulanabilir olana, burada ve şimdi olana yönelik tutkuyu arıyor.

Polis memurlarına yönelik saldırılar, yönetimle çatışmalar, derslerin reddedilmesi ve çöken binalar, nesnel mücadelenin üniversitenin tamamen ve bütünüyle yadsınması yönünde olduğuna işaret etmektedir. Yani, akademik monolitin tuğla tuğla parçalanması ve toplumun belirli bir kesimiyle sınırlı uzmanlaşmış bir kurum olarak üniversitenin ortadan kaldırılması. Bu, öğrenme olarak bilinen tekniğin tamamen altüst edilmesini ve eğitimin tüm nüfusun genelleştirilmiş ve pratik bir faaliyeti olarak yeniden oluşturulmasını gerektirecektir; öğrencinin kendi kendini yok edeceği bir baltalama. Yarı yolda kalmak her zaman yenilgi anlamına gelir ve bu yüzden hareketin yayılması bu durgunluğa karşı tek güvencemizdir. Kendini tamamen yok etmek, isyan mantığının üniversitelerden taşmasını ve tüm toplumsal alanı kaplamasını gerektirir. Ancak normalliğin silahları her yerde ve özellikle de günlük yaşamın en sıradan özellikleri içinde gizlidir. Burjuva aile yapısına bağlılık, tatil ve okul aralarının yarattığı kesintiler, fitili ateşlenmeden söndürme ve ivmemizi engelleme tehdidi oluşturuyor. Önümüzdeki görevleri gözden kaçırmayalım. Polisi kampüsten zorla çıkarmalıyız. Deliklerini bulmalı ve yakmalıyız. İşgal edilmiş alanların yakınında hareketlerini engelleyin. Barikatlar inşa edin; yeniden ele geçirilenleri koruyun. Hareketlerin bölgeyi ele geçirip polisten arındırdıklarında ne kadar büyük bir avantaja sahip olduklarını görmek için Şili ya da Yunanistan'a bakmamız yeterli. Öğrencilerin UC Santa Cruz'da denemeye başladıkları gibi kampüsün girişlerini ve kapılarını abluka altına alın.

Ayrıca, hareketi yatıştırmaya ve siyasete geri entegre etmeye çalışan öğrenci solunu da (iyileştirici, asalak, ”temsilci”) kınmalı ve yok etmeliyiz. Zehrimiz sadece UC Berkeley'deki California Hall'a öfkeli öğrencilerin girmesini engelleyen polise yardım edenlere ya da UCLA'daki Regents toplantısı sırasında kalabalığı engelleyenlere değil, aynı zamanda Wheeler Hall işgalcileri ”adına” polisle pazarlık yapmaya çalışanlara da yöneliktir. Polisin onlarla müzakere edeceğini söylemesi manidardır, çünkü polislere göre

onlar makuldür. Ancak biz öyle değiliz, çünkü hem domuzların hem de aktivistlerin derhal yok edilmesini istiyoruz.

Grevleri yenileyin ve kapsamlarını genişletin. Öğrenci mağazalarını işgal edin ve yağmalayın. Fon toplamak için laboratuvardaki bilgisayarları satın. Hem öğrencilerin hem de öğrenci olmayanların gelip özgürce kullanabileceği sosyal alanlar oluşturun. Fotokopi makinelerine el koyun ve isyanı haber yapın. Kafeteryaları ve barları ele geçirin ve ortak ziyafeti hazırlamaya başlayın. Borç kayıtlarını ve inşaat planlarını yakın. Heykelleri yontun ve eski düzenin resimlerini tahrip edin. Kısacası, var olanın içine kolayca sığabilecek bir 'alternatif' değil, kapitalist toplumu yok etmek için gücün inşa edildiği bir komün yaratın. Bir üniversite binasıyla karşı karşıya kalındığında seçenekler sınırlıdır; ya onu küle çevirin ya da uluslararası sovyetin derhal hayata geçirilmesine başlayın.

Öğrenci olsun ya da olmasın, işsiz, güvencesiz ya da suçlu, ücretli ya da ücretsiz tüm işçileri bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Üniversiteler sadece oyun alanlarımız değil, aynı zamanda çalışan hayatlarımızı geri alma mücadelesine uygun bir partizan savaş makinesi inşa edebileceğimiz temeller haline gelebilir.

Ve Kaliforniya'nın dört bir yanındaki binaları cesurca işgal eden ve barikatlara karşı polisle savaşan, Regents tarafından teminat olarak kullanılan, yollarını ödeyenlerden borç içinde yüzenlere kadar öğrencilerin çoğunluğuna şunu açıkça söylüyoruz: Sizinleyiz! Sağanak yağmur altında polisle yüzleşirken ve işgalcileri savunurken yanımızdaydık. Eylemleriniz hepimiz için bir ilham kaynağıdır ve sizinle tekrar ön saflarda buluşmayı umuyoruz. Sizde her yerdeki direnişçi öğrencilerin ruhunu görüyoruz

Avusturyalı dostlarımızın geçenlerde bize söylediği gibi, "Saç spreyinizi ve çakmağınızı çıkarın"! Eğitim fabrikasını yerle bir edin. Sola ve onun "temsil ettiği" her şeye saldırın. Eski patronlara dönüşmeden önce yeni patronlara saldırın. Hayat risk alanlara hizmet eder - ve biz lanet olası zarları atıyoruz!

Ve Kaliforniya'nın dört bir yanındaki binaları cesurca işgal eden ve barikatlara karşı polisle savaşan, Regents tarafından teminat olarak kullanılan, yollarını ödeyenlerden borç içinde yüzenlere kadar öğrencilerin çoğunluğuna şunu açıkça söylüyoruz: Sizinleyiz! Sağanak yağmur altında polisle yüzleşirken ve işgalcileri savunurken yanımızdaydık. Eylemleriniz hepimiz için bir ilham kaynağıdır ve sizinle tekrar ön saflarda buluşmayı umuyoruz. Sizde her yerdeki direnişçi öğrencilerin ruhunu görüyoruz

Avusturyalı dostlarımızın geçenlerde bize söylediği gibi, "Saç spreyinizi ve çakmağınızı çıkarın"! Eğitim fabrikasını yerle bir edin. Sola ve onun "temsil ettiği" her şeye saldırın. Eski patronlara dönüşmeden önce yeni patronlara saldırın. Hayat risk alanlara hizmet eder - ve biz lanet olası zarları atıyoruz!

ANARŞI VE KOMÜNİZM İÇİN!

-Üç Matriksiz Proleter

Posia

Occupied University of California
Bugün Polise Attığımız Tuğlalar Yarının Özgürlük Okullarını İnşa Edecek
2 Aralık 2009

<https://libcom.org/article/bricks-we-throw-police-today-will-build-liberation-schools-tomorrow>
Çeviren: Nuri Can Alber Çabuk

edu.wll.im